

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 grudnia 1989 r.

w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku wyrównawczym.

Na podstawie art. 2 ust. 2, art. 5 ust. 4, art. 6 ust. 3 i art. 7 ust. 5 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 42, poz. 188, z 1984 r. Nr 52, poz. 268, z 1988 r. Nr 34, poz. 254 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192) oraz art. 9 pkt 2 i 4, art. 18 ust. 3, art. 34 ust. 3 i art. 38 pkt 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 27, poz. 111, z 1982 r. Nr 45, poz. 289, z 1984 r. Nr 52, poz. 268, z 1985 r. Nr 12, poz. 50, z 1988 r. Nr 41, poz. 325, z 1989 r. Nr 4, poz. 23, Nr 33, poz. 176 i Nr 35, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wartość pieniężną świadczeń w naturze, podlegających opodatkowaniu podatkiem wyrównawczym, ustala się według:

- 1) cen sprzedaży stosowanych wobec innych odbiorców niż pracownicy, jeżeli przedmiotem świadczeń są rzeczy lub usługi wchodzące w zakres działalności gospodarczej pracodawcy,
- 2) cen zakupu, jeżeli przedmiotem świadczeń są rzeczy lub usługi zakupione przez pracodawcę.

§ 2. Nie podlegają opodatkowaniu podatkiem wyrównawczym:

- 1) wartość świadczeń rzeczowych, wynikających z przepisów dotyczących bezpieczeństwa i higieny pracy (w tym posiłków profilaktycznych) oraz ekwiwalenty za te świadczenia, a także ekwiwalenty za pranie i reperacje odzieży roboczej wykonywane we własnym zakresie przez pracowników, ekwiwalenty za przedłużenie używalności odzieży roboczej, za używanie odzieży własnej zamiast odzieży roboczej oraz za nie wydane pracownikom przysługujące im środki higieny osobistej,
- 2) wartość posiłków regeneracyjno-wzmacniających oraz innych posiłków wydawanych niektórym grupom pracowników do spożycia wyłącznie w czasie wykonywania pracy, bez prawa do ekwiwalentu z tego tytułu,
- 3) ekwiwalenty pieniężne za zużyte przy wykonywaniu pracy narzędzia, materiały lub sprzęt stanowiące własność wykonawcy,
- 4) renty otrzymywane przez niewidomych inwalidów I grupy,
- 5) kwoty otrzymane z tytułu zwrotu kosztów przeniesienia służbowego, zasiłków na zagospodarowanie i osiedlenie,
- 6) diety i inne należności za czas podróży służbowej pracowników do wysokości nie przekraczającej tych należności określonych w odrębnych przepisach w sprawie diet i innych należności z tytułu podróży służbowych,
- 7) kwoty otrzymane przez pracowników z tytułu zwrotu kosztów używania samochodów osobowych, motocykli i motorowerów dla potrzeb zakładu pracy;
 - a) w celu odbycia podróży służbowej (jazdy zamiejscowe) — do wysokości nie przekraczającej stawek za 1 km przebiegu pojazdu,
 - b) w jazdach lokalnych — do wysokości miesięcznego ryczałtu pieniężnego albo do wysokości nie przekraczającej stawek za 1 km przebiegu pojazdu, określonych w odrębnych przepisach, obowiązujących w przedsiębiorstwach państwowych,
- 8) kwoty otrzymane z tytułu spłaty długów, do wysokości sumy nominalnej wierzytelności,
- 9) odsetki oraz premie pieniężne i rzeczowe od wkładów oszczędnościowych oraz depozytów,
- 10) wygrane z loterii i innych gier liczbowych lub zakładów zatwierdzonych przez właściwy organ państwowy,
- 11) przychody ze sprzedaży rzeczy,
- 12) kwoty dochodów przekazywane na cele społecznie użyteczne, w tym również na rzecz organizacji społecznych i fundacji, do wysokości nie przekraczającej 10% dochodu.

§ 3. 1. Kosztami uzyskania przychodów z poszczególnych źródeł są wszelkie koszty ponoszone w celu osiągnięcia tych przychodów, z wyjątkiem kosztów wymienionych w ust. 3.

2. Za koszty uzyskania przychodów uważa się również:

- 1) równowartość szkody w przedmiotach majątkowych służących do uzyskania przychodów, w odniesieniu

do których stosuje się odpisy na zużycie w wysokości nie wyrównanej odszkodowaniem ubezpieczeniowym i odpisami z tytułu zużycia; równowartość tę potrąca się z przychodów uzyskanych w tym roku, w którym szkoda powstała,

- 2) odsetki od długów i trwałe ciężary, jeżeli pozostają w związku ze źródłem przychodów, z wyjątkiem wymienionych w ust. 3 pkt 8,
- 3) składki na rzecz organizacji gospodarczych i społeczno-zawodowych, do których przynależność podatnika jest obowiązkowa,
- 4) podatki i opłaty oraz składki ubezpieczeniowe pozostające w związku ze źródłem przychodów, z wyjątkiem podatku od spadków i darowizn oraz podatku wyrównawczego,
- 5) odpisy na zużycie przedmiotów majątkowych w wysokości ustalonej w odrębnych przepisach dla celów podatku dochodowego od osób fizycznych,
- 6) wydatki na nabycie przedmiotów majątkowych służących do uzyskania przychodów, jeżeli przedmioty te nie podlegają odpisom na zużycie,
- 7) u osób pozostających w stosunku pracy — poniesione koszty biletu na przejazd środkami masowej komunikacji do miejsca pracy, położonego poza granicami miejscowości, w której znajduje się miejsce zamieszkania,
- 8) wydatki ponoszone przez pracowników nauki z tytułu udziału w kongresach międzynarodowych i krajowych, w których brali udział na własny koszt, jeżeli nie otrzymali zwrotu tych kosztów.

3. Do kosztów uzyskania przychodów nie zalicza się:

- 1) wydatków na nabycie, powiększenie lub ulepszenie źródła przychodów, z wyjątkiem wydatków, o których mowa w ust. 2 pkt 6,
- 2) wydatków na spłatę długów,
- 3) odsetek od własnego kapitału włożonego w źródło przychodów,
- 4) wydatków na prowadzenie gospodarstwa domowego podatnika i na utrzymanie członków jego rodziny,
- 5) datków i ofiar wszelkiego rodzaju,
- 6) kosztów egzekucyjnych,
- 7) grzywien i kar pieniężnych,
- 8) odsetek za zwłokę od zobowiązań, do których stosuje się przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych.

§ 4. 1. Przy ustalaniu obowiązku podatkowego w podatku wyrównawczym odlicza się od kwoty przychodów koszty ich uzyskania:

- 1) obliczone w stosunku do przychodów nie wynikających ze stosunku pracy, podlegających opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń, w wysokości określonej dla celów podatku od wynagrodzeń,
- 2) obliczone w stosunku do honorariów dziennikarzy, wynikających ze stosunku pracy, podlegających opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń, w wysokości 50%,
- 3) obliczone w stosunku do przychodów z tytułu wykonywania niektórych usług hotelarskich, podlegających przepisom o podatku od wynagrodzeń, w wysokości 50%.

2. Od przychodów nie wymienionych w ust. 1 i nie wynikających ze stosunku pracy koszty uzyskania przychodu odlicza się w wysokości udowodnionej przez podatnika.

§ 5. 1. Specjalny rachunek bankowy, zwany dalej kontem „W”, o którym mowa w art. 6 ustawy z dnia 28 lipca 1983 r. o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 42, poz. 188, z 1984 r. Nr 52, poz. 268, z 1988 r. Nr 34, poz. 254 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192), zwanej dalej „ustawą”, jest otwierany — z zastrzeżeniem ust. 2 — w banku państwowym Powszechna Kasa Oszczędności, właściwym według miejsca zamieszkania osoby uprawnionej do gromadzenia dochodów na tym rachunku, na wniosek tej osoby.

2. Osoby, które osiągają dochody z tytułu działalności lub twórczości artystycznej, naukowej, oświatowej, literackiej lub publicystycznej w walucie obcej za pośrednictwem Stowarzyszenia Autorów „ZAIKS” mogą gromadzić je na zasadach określonych w art. 6 ustawy na specjalnym rachunku dewizowym Stowarzyszenia Autorów „ZAIKS” w Banku Handlowym w Warszawie S.A.

3. Wpłaty na konto „W” mogą dokonywać wyłącznie instytucje, od których podatnik osiąga dochody, a na rachunek dewizowy w Banku Handlowym w Warszawie S.A. — Stowarzyszenie Autorów „ZAIKS”.

4. Wpłaty na konto „W” spadkobierców mogą być dokonywane tylko w związku z przekazaniem wkładów z konta „W” spadkodawcy.

5. Kwoty podjęte z konta „W” podlegają opodatkowaniu, jeżeli łącznie z dochodami osiągniętymi w roku podatkowym przekraczają kwotę wolną od podatku.

§ 6. Osoby, o których mowa w § 5 ust. 1, powinny zawiadomić instytucje, od których uzyskują dochody, o posiadaniu konta „W” i jego numerze. Instytucje te od chwili otrzymania zawiadomienia są obowiązane przekazywać na konto „W” podatnika jego dochody w części pozostającej po odliczeniu kosztów uzyskania oraz podatku od wynagrodzeń.

§ 7. 1. Ogólna kwota odliczeń z tytułu wydatków na cele określone w art. 7 ust. 2 ustawy nie może przekroczyć w okresie obowiązywania ustawy kwoty 48.000.000 zł.

2. Jeżeli oboje małżonkowie osiągają dochody podlegające odrębnemu opodatkowaniu podatkiem wyrównawczym, odliczenie wydatków, o których mowa w ust. 1, dotyczy wydatków ponoszonych przez obojga małżonków.

§ 8. 1. Podatnikom, którzy osiągają dochody z działalności lub twórczości muzycznej i kompozytorskiej, plastycznej i fotograficznej, przysługuje ulga inwestycyjna polegająca na odliczeniu od należnego podatku połowy wydatków poniesionych na:

- 1) budowę, adaptację lub remont odrębnego pomieszczenia przeznaczonego na wykonywanie zawodu,
- 2) nabycie urządzeń niezbędnych do wykonywania zawodu muzyka, kompozytora, plastyka lub fotografa,

jeżeli wydatki te obciążają podatnika i nie zostaną mu zwrócone w jakiegokolwiek formie oraz nie stanowią kosztu uzyskania przychodów.

2. Ulgę inwestycyjną określoną w ust. 1 stosuje się w okresie obowiązywania ustawy od kwoty wydatków nie przekraczających 16.000.000 zł.

§ 9. 1. Przez remont domu jednorodzinnego, o którym mowa w art. 7 ust. 2 ustawy, lub pomieszczenia, o którym mowa w § 8 ust. 1 pkt 1, uzasadniający zastosowanie ulgi inwestycyjnej, rozumie się naprawę przywracającą budynkowi lub pomieszczeniu albo jego części pierwotną wartość użytkową, jeżeli koszt remontu wyniósł co najmniej 3.000.000 zł.

2. Przez adaptację, o której mowa w § 8 ust. 1 pkt 1, uzasadniającą zastosowanie ulgi inwestycyjnej, rozumie się dostosowanie pomieszczenia do celów wykonywania w nim zawodu, jeżeli koszt adaptacji wyniósł co najmniej 3.000.000 zł.

§ 10. 1. Za podstawę obliczenia ulgi inwestycyjnej przyjmuje się wartość nakładów inwestycyjnych ustaloną na podstawie oryginalnych dowodów (rachunków) zakupu materiałów i zapłaty za robocizną obcą.

2. Jeżeli podatnik otrzymał kredyt bankowy lub pożyczkę z zakładu pracy na cele określone w art. 7 ust. 2 ustawy lub w § 8, kwoty wydatkowane na te cele zmniejsza się o kwotę kredytu bankowego lub pożyczki, natomiast odliczeniu podlegają spłaty tego kredytu lub pożyczki w latach, w których są one dokonywane.

3. W razie nieodliczenia przysługującej kwoty nakładów w roku podatkowym, w którym wydatki zostały poniesione, pozostałą kwotę nakładów odlicza się w następujących latach w okresie nie przekraczającym 5 lat w granicach określonych w § 7 oraz w § 8 ust. 2.

§ 11. 1. Zakłady pracy obowiązane na podstawie art. 11 ustawy do obliczania i poboru podatku wyrównawczego w ciągu roku obliczają i pobierają zaliczki na podatek, a po upływie roku dokonują obliczenia podatku należnego za cały rok.

2. W razie otrzymania przez zakład pracy informacji, o których mowa w art. 11 ust. 2 ustawy, od dochodów otrzymanych spoza zakładu pracy obowiązane do poboru zaliczek, pobrania zaliczki dokonuje się przy wypłacie wynagrodzenia ze stosunku pracy w miesiącu następującym po upływie kwartału, a przy obliczeniu podatku za cały rok — w terminie do dnia 31 stycznia po upływie roku podatkowego, z zastosowaniem trybu określonego w § 12. Jeżeli jednak przypadająca do pobrania zaliczka od dochodów otrzymanych spoza zakładu pracy byłaby wyższa niż połowa stałego wynagrodzenia miesięcznego otrzymywanego z zakładu pracy obowiązane do pobrania zaliczki, zakład ten na wniosek podatnika pobiera tę zaliczkę z wynagrodzeń należnych za następne dwa miesiące. Jeżeli podatnik otrzymał w ciągu roku dodatkowe wynagrodzenia w kwocie niższej od 10.000 zł, o których zakład pracy nie otrzymał informacji, może on zgłosić te wynagrodzenia w zakładzie pracy w celu obliczenia i pobrania podatku należnego za cały rok. W przeciwnym razie podatnik powinien złożyć zeznanie w urzędzie skarbowym stosownie do przepisu § 15.

3. Podatnicy, od których podatek wyrównawczy pobierają zakłady pracy, są obowiązani przed pierwszą wypłatą wynagrodzenia złożyć zakładowi pracy oświadczenie o posiadaniu na utrzymaniu osób określonych w art. 10 ustawy i zawiadomić ten zakład o zmianach w tym zakresie w terminie jednego miesiąca od dnia, w którym zmiany te nastąpiły.

4. Zakłady pracy są obowiązane prowadzić dla każdego pracownika, od którego pobierają zaliczki, kartę

obliczenia podatku wyrównawczego według ustalonego wzoru.

§ 12. 1. Obliczenia i poboru zaliczek, o których mowa w § 11, za miesiące od stycznia do listopada dokonuje się następująco:

- 1) oblicza się dochód w stosunku rocznym w ten sposób, że:
 - a) stałe dochody miesięczne, otrzymane od początku roku przez podatnika z zakładu pracy, zobowiązanego do poboru zaliczek, dzieli się przez liczbę miesięcy, które upłynęły od początku roku, i tak otrzymany iloraz mnoży się przez 12,
 - b) do dochodu obliczonego w sposób określony pod lit. a) dodaje się otrzymane od początku roku dochody nieperiodyczne z zakładu pracy zobowiązanego do poboru zaliczek oraz dochody, o których przysłano informacje z innych zakładów pracy,
 - c) od dochodu obliczonego w sposób określony pod lit. a) i b) odlicza się kwoty dochodów przekazane na cele społecznie użyteczne w wysokości określonej w § 2 pkt 12 i w odrębnych przepisach,
- 2) od dochodu obliczonego zgodnie z pkt 1 ustala się należny podatek z zastosowaniem ulgi rodzinnej,
- 3) ustala się podatek należny od dochodu osiągniętego od początku roku, którym jest tyle dwunastych części podatku obliczonego w sposób określony w pkt 2, ile miesięcy upłynęło od początku roku,
- 4) należną zaliczkę za dany miesiąc stanowi różnica pomiędzy podatkiem należnym od początku roku, ustalonym w sposób określony w pkt 3, a sumą zaliczek należnych za poprzednie miesiące.

2. Zaliczkę za miesiąc grudzień ustala się na podstawie rocznego obliczenia podatku. Zaliczkę stanowi różnica pomiędzy podatkiem należnym, z zastosowaniem ulgi rodzinnej, od sumy dochodów uzyskanych przez podatnika za cały rok z zakładu pracy zobowiązanego do poboru zaliczek i spoza tego zakładu a sumą zaliczek pobranych za miesiące od stycznia listopada.

3. Jeżeli dochody podatnika w poszczególnych miesiącach kształtują się nierównomiernie i można domniemywać, że nie przekroczą w ciągu roku kwoty wolnej od podatku, zakład pracy może zaniechać poboru zaliczek do miesiąca, w którym dochody podatnika otrzymane od początku roku przekroczą kwotę wolną od podatku. W tym wypadku zaliczkę za ten miesiąc ustala się od dochodu osiągniętego od początku roku z zastosowaniem ulgi rodzinnej. Zaliczkę za następne miesiące ustala się w wysokości różnicy pomiędzy podatkiem obliczonym od dochodu osiągniętego od początku roku z zastosowaniem ulgi rodzinnej a sumą pobranych zaliczek.

4. Zakład pracy na wniosek podatnika może zaniechać lub ograniczyć pobór zaliczek, jeżeli podatnik zamierza skorzystać z odliczenia, o którym mowa w art. 7 ustawy, i udowodni wysokość wydatków podlegających odliczeniu.

§ 13. Zakłady pracy przekazują kwoty pobranych zaliczek na podatek wyrównawczy za miesiące od stycznia do listopada, w terminie do ostatniego dnia miesiąca

następującego po miesiącu, za który pobrano zaliczki, na rachunek urzędu skarbowego, właściwego według miejsca zamieszkania podatnika.

§ 14. 1. Zakłady pracy, z zastrzeżeniem ust. 4, dokonują rocznego obliczenia podatku w terminie do dnia 31 stycznia po upływie roku podatkowego. Zaliczka za miesiąc grudzień, wynikająca z rocznego obliczenia podatku, jeżeli nie została pobrana z wynagrodzenia za ten miesiąc, na wniosek podatnika podlega pobraniu z wynagrodzenia za styczeń, luty i marzec roku następnego. Jeżeli z obliczenia rocznego wynika nadpłata, zalicza się ją na poczet zaliczki należnej za styczeń, a jeżeli po pobraniu tej zaliczki pozostaje nadpłata, zakład pracy zwraca ją podatnikowi.

2. Zwrócone nadpłaty w gotówce zakład pracy potrąca z kwot pobranych zaliczek przekazywanych urzędowi skarbowym, o których mowa w § 13.

3. Obowiązek dokonania rocznego obliczenia podatku ciąży na zakładzie pracy, z którym pracownik pozostaje w stosunku pracy w dniu 31 grudnia roku podatkowego.

4. Zakład pracy nie dokonuje rocznego obliczenia podatku, jeżeli stosunek pracy z pracownikiem ustał w ciągu roku.

5. Zakład pracy, który nawiązał z pracownikiem stosunek pracy w ciągu roku, jeżeli wynagrodzenie miesięczne pracownika w tym zakładzie obliczone w stosunku rocznym powoduje obowiązek podatkowy, jest obowiązany zażądać z poprzedniego zakładu pracy karty obliczenia podatku wyrównawczego pracownika lub danych o jego wynagrodzeniach i innych dochodach. Zakład pracy, do którego żądanie to zostało skierowane, jest obowiązany je wykonać.

6. Roczne obliczenie podatku, o którym mowa w § 12 ust. 2, dokonane przez zakład pracy jest ostatecznym ustaleniem podatku wyrównawczego za dany rok, z wyjątkiem wypadków określonych w § 15.

7. Jeżeli stosunek pracy z pracownikiem został rozwiązany, zakład pracy jest obowiązany pobrać zaliczkę, o której mowa w ust. 1, z ostatniego wynagrodzenia wypłaconego temu pracownikowi.

§ 15. Jeżeli pracownik, który z tytułu osiągniętych wynagrodzeń i innych dochodów podlega obowiązkowi podatkowemu w podatku wyrównawczym:

- 1) korzysta z odliczeń, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy, oraz określonych w odrębnych przepisach odliczeń z tytułu wydatków poniesionych na remont lokali mieszkalnych i adaptacje pomieszczeń na cele mieszkaniowe,
- 2) osiąga dochody z działalności produkcyjno-usługowej,
- 3) osiąga inne dochody, od których zakład pracy nie pobierał zaliczek,
- 4) w ciągu roku był w stosunku pracy z kilkoma zakładami, a zakład, z którym pozostawał w stosunku pracy w dniu 31 grudnia, nie był zobowiązany do dokonania rocznego obliczenia podatku,
- 5) nie pozostawał w stosunku pracy przez pełny rok,

jest obowiązany złożyć zeznanie we właściwym urzędzie skarbowym.

§ 16. Zakłady pracy w terminie do dnia 15 lutego roku następnego po roku podatkowym przekazują urzędowi

dom skarbowym, wymienionym w § 13, wypełnione karty obliczenia podatku wyrównawczego, o których mowa w § 11 ust. 4, z dołączeniem informacji dotyczących podatnika, otrzymanych z innych zakładów pracy. Zakłady pracy przekazują jednocześnie pobrane kwoty z tytułu różnicy między kwotą wynikającą z rocznego obliczenia podatku a kwotą pobranych zaliczek, z zastrzeżeniem § 14 ust. 1.

§ 17. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej i osoby prawne nie będące jednostkami gospodarki uspołecznionej obowiązane są w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku przysłać izbom skarbowym, na których terenie działania znajduje się siedziba jednostki lub osoby prawnej, informacje dotyczące osób, co do których nie dokonano obliczenia i poboru podatku lub co do których nie wysłały informacji do zakładów pracy, a które uzyskały od nich w roku poprzedzającym wynagrodzenia ze stosunku pracy w wysokości przekraczającej kwotę stanowiącą 90% kwoty wolnej od opodatkowania, określonej na dany rok podatkowy, a w razie zatrudnienia w niepełnym wymiarze czasu pracy — w wysokości przekraczającej kwotę stanowiącą 10% kwoty wolnej od opodatkowania określonej na dany rok podatkowy w stosunku miesięcznym w okresie zatrudnienia, po wyłączeniu składników wynagrodzenia nie podlegających podatkowi wyrównawczemu.

2. W informacjach, o których mowa w ust. 1, podaje się sumę wypłat dokonanych w ciągu roku oraz kwoty kosztów uzyskania wynagrodzeń i podatku od wynagrodzeń, jeżeli te kwoty i podatek są potrącane.

3. Nie przysyła się informacji wymienionych w ust. 1, dotyczących osób, które złożą zakładowi pracy oświadczenia, że nie uzyskały w roku poprzedzającym innych dochodów, poza wypłaconymi przez zakład pracy, stanowiący jedyne miejsce zatrudnienia.

§ 18. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej i osoby prawne nie będące jednostkami gospodarki uspołecznionej, które wypłacają należności z tytułu:

1) umów agencyjnych oraz umów o dzieło lub zlecenia, z których przychody podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń, zawartych z osobami nie pozostającymi w stosunku pracy,

2) przeniesienia praw autorskich,

są obowiązane po upływie roku sporządzać w dwóch egzemplarzach informacje według ustalonego wzoru, zawierające: imię i nazwisko oraz adres osoby otrzymującej należność, sumę wypłat brutto dokonanych w ciągu roku, procent i kwotę kosztów uzyskania oraz kwotę potrąconego podatku od wynagrodzeń. Obowiązek przesyłania informacji powstaje, gdy łączna kwota wypłat dokonanych w ciągu roku danej osobie przekroczyła kwotę stanowiącą 10% kwoty wolnej od opodatkowania, określonej na dany rok podatkowy.

2. Pierwszy egzemplarz tej informacji jednostki doręczają osobom otrzymującym należność, a drugi przysyłają w terminie do dnia 31 stycznia roku następnego izbom skarbowym, na których terenie działania znajduje się siedziba jednostki lub osoby prawnej.

§ 19. 1. Oddziały Zakładu Ubezpieczeń Społecznych są obowiązane w terminie do końca lutego każdego roku

przesyłać izbom skarbowym, na których terenie działania znajduje się siedziba oddziału, informacje o wypłaconych emeryturach lub rentach w wysokości przekraczającej kwotę stanowiącą 90% kwoty wolnej od opodatkowania, określonej na dany rok podatkowy, rocznie, po wyłączeniu składników emerytur lub rent nie podlegających podatkowi wyrównawczemu.

2. Polskie Koleje Państwowe — Biuro Wypłaty Rent Kolejowych w Olsztynie są obowiązane w terminie do końca lutego każdego roku przysyłać Izbie Skarbowej w Olsztynie informacje o wypłaconych emeryturach lub rentach w wysokości przekraczającej kwotę określoną w ust. 1.

3. Banki wypłacające emerytury lub renty z zagranicy są obowiązane w terminie do dnia 15 następnego miesiąca po ich wypłacie przysyłać izbom skarbowym właściwym ze względu na siedzibę banku informacje o wysokości wypłaconych emerytur lub rent w danym miesiącu.

4. Centralny Ośrodek Rozliczeniowy Poczty i Telekomunikacji jest obowiązany w terminie do dnia 15 lutego roku następnego po roku podatkowym przysyłać izbom skarbowym, na których terenie działania mają miejsce zamieszkania osoby otrzymujące emerytury lub renty z zagranicy, informacje o ich wysokości.

§ 20. 1. Podatnicy, którzy otrzymują:

1) krajowe emerytury lub renty w wysokości powodującej obowiązek płacenia podatku wyrównawczego lub jeżeli obowiązek ten powstaje w związku z osiągnięciem oprócz emerytur lub rent innych dochodów podlegających opodatkowaniu podatkiem wyrównawczym,

2) emerytury lub renty z zagranicy, jeżeli ich wysokość lub suma tych emerytur lub rent, łącznie z innymi dochodami podlegającymi opodatkowaniu podatkiem wyrównawczym, powoduje obowiązek płacenia tego podatku,

są obowiązani w terminie do dnia 15 miesiąca następującego po upływie kwartału wpłacać na rachunek właściwego urzędu skarbowego zaliczki kwartalne na podatek wyrównawczy.

2. Zaliczkę kwartalną od podatników o których mowa w ust. 1, oblicza się w sposób następujący:

1) otrzymaną w kwartale sumę emerytur i rent oraz innych stałych dochodów mnoży się przez 4

2) do rocznej kwoty dochodów obliczonych w sposób określony w pkt 1 dolicza się dochody nieperiodyczne,

3) oblicza się należny podatek od dochodów obliczonych w sposób określony w pkt 1 i 2 z zastosowaniem ulgi rodzinnej; zaliczkę kwartalną stanowi 1/4 należnego podatku rocznego.

3. Zaliczkę za czwarty kwartał każdego roku stanowi różnica pomiędzy podatkiem wyrównawczym należnym według zeznania podatnika a kwotą wpłaconych zaliczek za trzy kwartały. Zaliczkę za czwarty kwartał wpłaca się w terminie przewidzianym do złożenia zeznania.

§ 21. 1. Podatnicy, którzy osiągają dochody z działalności lub twórczości określonej w art. 6¹ ustawy w wy-

sokości powodującej obowiązek opłacania podatku wyrównawczego lub u których obowiązek ten powstaje w związku z osiągnięciem innych dochodów, podlegających podatkowi wyrównawczemu, mogą w terminie do dnia 15 miesiąca następującego po upływie kwartału wpłacać na rachunek właściwego urzędu skarbowego zaliczki kwartalne na podatek wyrównawczy.

2. Zaliczkę kwartalną oblicza się w sposób następujący:

- 1) sumę dochodów otrzymaną w kwartale po uwzględnieniu odliczeń i doliczeń, o których mowa w art. 6 ustawy, mnoży się przez 4,
- 2) od rocznej sumy dochodów ustalonej w myśl pkt 1 oblicza się należny podatek z zastosowaniem ulgi rodzinnej,
- 3) zaliczkę kwartalną stanowi $\frac{1}{4}$ podatku obliczonego w myśl pkt 2.

3. Zaliczkę za czwarty kwartał danego roku stanowi różnica pomiędzy podatkiem wyrównawczym należnym zgodnie z zeznaniem podatnika a sumą wpłaconych zaliczek za trzy kwartały. Zaliczkę za czwarty kwartał wpłaca się w terminie przewidzianym do złożenia zeznania.

§ 22. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 28 lipca 1983 r. w sprawie wykonania przepisów o podatku wyrównawczym (Dz. U. Nr 42, poz. 190 i Nr 73, poz. 331, z 1984 r. Nr 37, poz. 196, z 1985 r. Nr 4, poz. 16 i Nr 48, poz. 251, z 1986 r. Nr 10, poz. 57, z 1987 r. Nr 40, poz. 233 i z 1988 r. Nr 40, poz. 319).

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do podatku wyrównawczego przypadającego od dochodów osiągniętych od dnia 1 stycznia 1990 r.

Minister Finansów w z. *M. Dąbrowski*